

Τα υδροχαρή φυτά

/ Γνώμες

Με την είσοδό μας στον κύκλο των Κυριακών του Λουκά, γίνεται ξανά αναφορά στο γεγονός της κλήσης των πρώτων μαθητών του Χριστού, που είδαμε και κατά την Β΄ Κυριακή του Ματθαίου. Ο Λουκάς δίνει κάποια στοιχεία επιπλέον, λέγοντας ότι ο Χριστός κάλεσε τους πρώτους μαθητές, αφού πρώτα φρόντισε να πιάσουν μια εντελώς ανέλπιστη ψαριά, τόσο μεγάλη που τα δυο πλοία τους κινδύνευαν να βυθιστούν από το βάρος των ψαριών (Κυριακή Α΄ Λουκά).

- του π. Δημητρίου Μπόκου

Οι απόστολοι δέχτηκαν το κάλεσμα του Χριστού εγκαταλείποντας χωρίς δεύτερη κουβέντα τα πάντα. Εφάρμοσαν έτσι πρώτοι τον λόγο του Χριστού που ακούσαμε την προηγούμενη μόλις Κυριακή (μετά την Ύψωσιν). Ακολούθησαν τον Χριστό απαρνούμενοι τον εαυτό τους, πλοία και δίκτυα και κάθε τι δικό τους, «οικίας, αδελφούς, αδελφάς, πατέρα, μητέρα, γυναίκα, τέκνα, αγρούς» (Ματθ. 19, 29). Αντί για όλα αυτά, επέλεξαν να σηκώσουν σταυρό. Ο απόστολος Παύλος γράφει χαρακτηριστικά, ότι όλα όσα πρώτα θεωρούσε σπουδαία, τα εγκατέλειψε χάριν του Χριστού, θεωρώντας τα ζημιά. Τα περιφρόνησε ως σκύβαλα, τα πέταξε σαν

σκουπίδια. «Πάντα εξημιώθην και ηγούμαι σκύβαλα είναι ίνα Χριστόν κερδήσω»(Φιλ. 3, 8).

Δεν μας καλεί όλους βέβαια ο Χριστός να αφήσουμε τα πάντα, όπως οι απόστολοι. Μας καλεί όμως να απαρνηθούμε όλοι, σε όσο μεγαλύτερο βαθμό μπορούμε, την αγάπη για τα πράγματα του κόσμου. Να υπερισχύσει η αγάπη για τον Θεό. Να μην είμαστε απόλυτα δεμένοι με ό,τι έχουμε. Να τα κατέχουμε χωρίς πάθος. Με «απροσπάθεια». Όστε αν τυχόν χάσουμε κάτι από αυτά, να μη μας στοιχίσει και πολύ. Αν κάποιος τα κατέχει με προσπάθεια, έχει δηλαδή όλο τον πόθο του στραμμένο στα επίγεια, θλίβεται πολύ με την απώλειά τους. Είναι αδύνατο να προκόψει στην αγάπη προς τον Θεό. Περιφρονεί τα πάντα όμως όποιος προσηλώσει τον νου του στην αγάπη του Θεού. Αυτός ακόμα και το σώμα του το βλέπει σαν ξένο (αγ. Μάξιμος Ομολογητής, Εκατοντάς πρώτη των περί αγάπης κεφαλαίων, α').

Όσο δεν απαρνούμαστε τον κόσμο, τόσο πιο κοσμικά είναι και τα κριτήρια της συμπεριφοράς μας. Τότε και το καλό ακόμα τότε γίνεται από κενοδοξία. Επιδεικνύουμε αρετές οι άνθρωποι, αλλά για τα μάτια του κόσμου. Λέει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος: «Έχω δει πολλά και διάφορα φυτά αρετών φυτεμένα από ανθρώπους που ζουν στον κόσμο. Αυτά ποτίζονταν από υπόγειο βόρβορο κενοδοξίας, σκαλίζονταν από το πάθος της επίδειξης, λιπαίνονταν από τους επαίνους. Όταν όμως τα φυτά αυτά μεταφυτεύθηκαν στην έρημο, σε τόπο δηλαδή άβατο από ανθρώπους και συνεπώς άνυδρο από το βρώμικο νερό της κενοδοξίας, αμέσως ξεράθηκαν. Δεν έχουν τη δύναμη τα υδροχαρή φυτά να καρποφορούν σε σκληρά και άνυδρα γυμναστήρια» (Λόγος Β', ι').

Οι απόστολοι το κατάλαβαν αυτό καλά και έλεγαν με το στόμα του Παύλου: «Αν ήθελα να αρέσω στους ανθρώπους, δεν θα ήμουν δούλος του Χριστού» (Γαλ. 1, 10).

Εμείς; Μήπως είμαστε τα θλιβερά υδροχαρή φυτά, που τρέφονται μόνο από ανθρωπαρέσκεια;